

РЕШЕНИЕ

№ 26216

гр. София, 29.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4112** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“з“, „гг“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на П. П., ЕГН [ЕГН] чрез адв.К., съдебен адрес: [населено място], [улица], моб.тел.: [ЕГН], ел.адрес: [електронна поща] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка ГРАМ-2196313 от 21.03.2026г. постановена от младши автоконтрольор П. П., отдел Пътна полиция при СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е постановно временно отнемане СУМПС до решаване на въпроса за отговорността но не повече от 6 месеца.

Твърди се материална незаконосъобразност, необоснованост и противоречие с целта на закона на оспореният акт. Жалбоподателят не е собственик на автомобила, не е знаел за изтичане на застраховката. ПАМ следва да цели превенция, а не наказания, като към момента на постановяване заповедта застраховка е била налице.

Ответната страна не изразява становище по спора.

Процесната жалба е допустима и редовна/ с отстранена нередовност с молба от 24.04.2026/, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр. чл. 171 т.2А б.“а“, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните и предметът на служебна проверка съдът съобрази:

С оспорваната Заповед е установено, че на 21.03.2026г. около 13:35ч. жалбоподателят управлява по [улица] пред чл.632, с посока на движение от [улица] към Околовръстен път, МПС – лек автомобил, Ф. П. рег. [рег.номер на МПС] собственост на А. Б., което е със служебно прекратена регистрация на 24.02.2026г. по чл. 143 ал.10 ЗДвП, с което и е допуснал нарушение на чл.175 ал.2 ЗДвП.

На тази база и на основание чл.171 т.1 б. “з” „гг“ от ЗДвП е приложена мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността но за не повече от 6 месеца“.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, въпросната СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Представена е и заповед № 513з-9769 от 13.06.2024г. по силата на която П. П. е преназначен на длъжност – младши автоконтрольор, първа степен в първа тупа на първи сектор към отдел ПП на СДВР.

Поради това следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ.

Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Относно наличието на фактически и правни основания, то извън изложеното в самата заповед следва да се има предвид още, че съгласно Тълкувателно решение №16/1975 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило актуалност и след приемането на АПК, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, например в съобщението до страните, или в друг документ към изпратената преписка. Процесно оспорваната заповед съдържа препращане към съставеният спрямо жалбоподателя АУАН от който се установяват всички необходими за обосновката на акта обстоятелства. В този смисъл процесната заповед е мотивирана.

При преценка материалната законосъобразност на акта, съдът съобрази и приема:

Процесните ПАМ се прилагат, съгласно чл.171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, без значение дали установеното нарушение може да бъде квалифицирано в последствие като престъпление с реализиране на наказателна отговорност по съответния ред. От значение за преценката по конкретното възражение е факта, че мерките целят осигуряване безопасността по пътищата и в хипотеза в която компетентният орган установи обстоятелство от хипотезата на чл.171 т.1 б. “з” „гг“ от ЗДвП, същият е длъжен да приложи мярката – временно отнемане СУМПС на водача по отношение на който е установено

посоченото обстоятелство.

Охраняният интерес по чл.171 от ЗДвП, редом с другото, цели недопускане настъпване на други вредни последици - предотвратяване участието на нерегистрирани МПС в движението, с оглед ефектът на превантивност, който регистрационното производство гарантира по отношение производствена, техническа изправност и състояние на автомобила. Извън това следва да се има предвид, че срокът на процесната мярка е определен съобразно законовият. Нормата на ЗДвП не предоставя дискреция на органа за преценка и определяне на сорка, респ. при постановяване заповедта не е допуснато нарушение на принципа на съразмерност.

Заповедта е обоснована с нарушение на чл.175 ал.2 ЗДвП, която норма предвижда налагане на санкция на лице, което е извършило повторно нарушенията по ал.1, а именно управлява моторно превозно средство, на което табелите с регистрационния номер не са поставени на определените за това места; е поставил или използва устройство за подаване на светлинен или звуков сигнал, предвиден за автомобил със специален режим на движение, без да има това право; откаже да предаде документите си на органите за контрол или по какъвто и да е начин осуети извършването на проверка от органите за контрол; откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението; наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие; при пътнотранспортно произшествие, в което няма участие, откаже необходимото съдействие с моторното превозно средство; управлява моторно превозно средство в нарушение на условията, вписани в издаденото разрешение за временно движение.

За да обоснове допуснатото нарушение на визираната норма, органа се е позовал на хипотезата на чл.143 ал.10 от ЗДвП съгласно която - служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрацията на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите..

Дотук изложеното налага еднозначно извода за материална незаконосъобразност на заповедта, доколкото органа не е установил нито едно нарушение от състава на чл.175 ал.2 ЗДвП при все това се е позовал на тази норма за да обоснове делегацията по чл.171 т.1 б. "з" „гг“.

Липсата на установени и посочени факти и обстоятелства от хипотезата на чл. 175 ал.2 ЗДвП обосновава извода за неправилно приложение на чл.171 т.1 б. "з" „гг“ от с.з.

Извън това, макар съдът да не дължи допълнително произнасяне, извън установеният порок – отменително основание на заповедта, за пълнота и с оглед извършеното позоваване на чл. 143 ал.10 ЗДвП следва да се посочи.

Представената по делото справка отразява факта, че процесното МПС е с прекратена регистрацията по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП считано от 24.02.2026 г. 04: 11 часа.

Разписаната в нормата процедура се развива служебно, респ. водещият орган не действа в условията на сезиране от заинтересовано лице.

От своя страна, компетентността за прекратяване на регистрацията на МПС принадлежи на началниците на сектор "Пътна полиция" при СДВР/ОДМВР с аргумент от чл. 6, ал. 2, т. 1 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията

на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства /Наредбата за лаконичност/.

Посочените органи действат служебно или по изрично писмено заявление на собственика на МПС - вж. чл. 18, ал. 1 от Наредбата. По своята същност обаче, акта на прекратяване на регистрацията има не само фактически, а и правни последици, които и в случаите на служебно прекратяване и на прекратяване по заявление, са еднакви. Самото прекратяване се извършва чрез отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, като се посочва и причината за прекратяването на регистрацията. След като са налице неблагоприятни правни последици, които законът свързва с прекратяването на регистрацията на определено МПС по отношение на конкретен адресат, чиито права и законни интереси са засегнати, то това служебно прекратяване на регистрацията по съществото си е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК.

Акта на прекратяване не може и не следва да се ползва с презумпция за законосъобразност до степен отричаща не просто възможността за оспорването му, но дори и необходимостта от съобщаването му на страните защото така би се създадо риск от безконтролна административна дейност, каквато хипотеза не е допустима по отношение на никой от държавните органи, освен изрично изключените със закон/виж чл.2 ал.2 АПК, чл.82 АПК и прочее/.

Съответно, за издаването на такъв акт следва да се уведоми заинтересованият адресат по реда на чл. 18а от АПК с аргумент от чл. 61 от с. к. Посоченото изискване не може да се дерогира от правилото на чл. 18б, ал. 3 от Наредбата, тъй като от една страна подзаконов нормативен акт не може да противоречи на закон, и, от друга страна, обхванатите там случаи касаят съобщаване на акта по прекратяване на регистрацията на вписаните в регистъра собственици, което е извън хипотезата на чл. 143, ал. 15 от закона, която норма касае невписаните в регистъра такива.

В настоящият казус не са налице данни, липсват и такива твърдения, собственикът на МПС да е бил уведомен по някой от способите, посочени в чл. 18а от АПК за акта на прекратяване на регистрацията на собственото му МПС. Следователно, към момента на извършената проверка прекратяването на регистрацията не е породило правните си последици и не може да се приеме, че въпросният автомобил не е регистриран по надлежния ред /доколкото в процесният случай не се и твърди липсата на регистрационни табели с оглед нормата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП/.

При това положение ответникът не може да се позове на това прекратяване на регистрацията на управляваното ППС, доколкото същото не е произвело правното си действие. Същевременно прекратяването на регистрацията не е предварително изпълняем акт по силата на закона за да се приеме, че все пак поражда последици/което също не дерогира изискването за връчване/. Всеки неблагоприятен административен акт /независимо дали е в писмена форма, в устна форма или е конклюдентно обективиран/ следва да се доведе до знанието на адресата си с оглед общият конституционен принцип, залегнал в нормата на чл. 120, ал. 2 от КРБ.

Ето защо процесната заповед се явява незаконосъобразна и следва да се отмени и на това основание.

При този изход от спора, основателна съгласно чл.143 ал.1 АПК се явява претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото.

Претенцията е предявена своевременно, със списък на разноските и доказателства за заплащането им, като се иска присъждане сумата от 250 евро/адвокатско възнаграждение/ и

Бевро/платена държавна такса/.

Ответната сткрана, в рамките на проведеното заседание по делото е направила принципно възражение за прекомерност на разноските.

Ето защо и като съобрази, че по силата на чл.78 ал.5 ГПК съдът може да осъществи преценка и приложи евентуална редукция на претендираното възранграждане само при мотивирано, но не и при принципно възражение, то следва искането на страната да се уважи в предявеният размер,

С оглед изложеното и на основание чл. 172 ал.2 предл.второ от АПК, Административен съд София-град,74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка ГРАМ-2196313 от 21.03.2026г.. постановена от младши автоконтрольор П. П., отдел Пътна полиция при СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на П. П., ЕГН [ЕГН], сумата от 255/двеста петдесет и пет/ евро съдебно-деловодни разноски.

Решението не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните.